

КЛОДЪ ДАВИЕРЪ

14)

ТАЙНАТА НА ТАМПЛИЕРА

— Какво сте дошли да...

Въсхитеният миг му се стори, че долмена потъва под него. Силен удар нахлути каската му чак до очите и го повали на земята съвсем замаян.

Едновременно с това екна изстрел, последван от втори. После се чуха псувни, хули, тичане с бързи стъпки през клоните, които пръскаха и Жакъ изгуби съзнание.

Когато отвори очи, той усети силна болка от страна на черепа. Той беше прострелян на сламата и лъо Тадикъ му мекръше лицето с кърпа натопена с оцетъ.

— Е, стари приятелю, каза върният бретонец, можеш да кажеш, че имаш яка глава!

— Изглежда, че е по-добре, каза един човък облечен само с риза и панталони, с прерамки увиснали до петите. Главата му беше вързана с памучна кърпа и той осветяваше сцената с лампа-пржекторъ.

— Този е воденичарът, обясни лъо Тадикъ. Той дойде на помощ когато чул изстрелитъ.

— Какви лоши хора, каза воденичарът. За щастие, нъма сериозна рана.

— Имаш чудесна подутина на черепа и кожата е разкъсана, но нъма нищо страшно, азъ разбирамъ от тия работи.

— Ако искате, предложи воденичарът, въ воденичарата има едно легло, тамъ ще довършите по-спокойно нощта.

Жакъ се възпротиви.

— Не, сега ми е по-добре. И после, искамъ да бъда готовъ на съмване да тръгна. Като пося малко, всичко ще мине.

— Чудни хора, промърмори воденичарът и, като нъкакъв чудноватъ призракъ, потъна въ нощта.

— Видяш ли, че не сгръбихъ като взехъ каската ти, каза лъо Тадикъ, когато воденичарът си отиде. Безъ нея, спукана ти беше работата.

— Върно, но кой можеше да предвиди това?

— Тръбва винаги и всичко да се предвиди. Сега азъ ще стоя на постъ до сутринта. Не остава много, па и не вървамъ двамата ни приятели да се върнатъ.

— А, да, какво стана следъ като изгубихъ съзнание?

— Късно видяхъ червенокосия, защото сигурно беше той. Когато ти падна, азъ стреляхъ върху него и върху другия, но въ тъмнината сигурно не съмъ ги олучилъ. Само много ги изплашихъ: бѣгаха, като зайци. После воденичарът дойде. Чулъ изстрелитъ. Тръбваше да му обяснявамъ, при все, че не беше много удобно. После се заехме съ тебе. Сега, стига приказки. Заповѣда е да се спи.

И добрият човѣкъ, успокоенъ за състоянието на другаря си, отиде да дежури.

Остатъкътъ отъ нощта мина безъ инциденти. На съмване, нашитъ герои можаха да се разгледатъ взаимно: видѣт имъ не беше много блѣсташъ. Коситъ имъ бѣха разбъркани, главата на Жанъ бѣше превързана съ окървавенъ парцалъ, бѣха необръснати и дрехитъ имъ бѣха въ безпорядѣкъ, покрити съ прѣсти и сламки. Видѣт имъ наистина, не внушаваше доверие. Тѣ отидоха въ воденичарата да се поизмиятъ и закусиха добре. Това ги ободри.

Тѣ бѣха взели вече по приличенъ видъ, когато колата на Робертъ пристигна. Освенъ него, въ нея бѣха и графътъ съ Жермена.

Младото момиче изплашено извика, като видѣ превръзката на главата на Жакъ Бордие.

— Какво се случи? Злополука?

— По хубаво отъ това, отговори лъо Тадикъ, — цѣло сражение! И той разказа случилото се презъ нощта.

— Ами тѣ можеха да ви убиятъ, господинъ Жакъ, извика Жермена.

— Не, госпожице, защото при мене бѣше върниятъ ми лъо Тадикъ. Едно негово хрумване ме спаси. И Жакъ разказа историята съ каската.

— Зарадъ насъ вие се изложихте на тази опасност, каза Жермена. Какъ ще можемъ да ви се отплатимъ? г. де Шансо и Робертъ присѣдиниха съраданията си по случай щастливото избавление на Жакъ.

— Не ви ли казахъ азъ да се пазите отъ тия нехранимайковци? каза Робертъ.

— Понеже работитъ взеха такъвъ обратъ, каза г. де Шансо, азъ съмъ на мнение да подадемъ жалба въ полицията.

Но младиятъ архиваръ настоя живо графътъ да не изпълня намѣрението си.

— Помислете съ какви усложнения ще трѣбва да се разправяме, ако намѣсимъ полицията въ тази работа. Безъ да се смѣта, че държавата не ще закѣсише да поиска половината отъ съкровището.

Нашата сигурност струва повече отъ това, отвърна Жермена. Кой знае дали нъма да успѣятъ по-добре втори пътъ. Ако продължавате да се излагате така, предпочитамъ да се откажемъ отъ всичко.

Жакъ протестира.

— Да се откажемъ! Въ момента, когато достигаме целтъ. Никога!

Робертъ и лъо Тадикъ присѣдиниха протеститъ си къмъ неговитъ.

— Хайде, заключи графътъ, да довършимъ разкопкитъ. Колкото по-скоро свършимъ, толкова по-добре. Нека се надѣваме, че после нъма да се изискватъ отъ насъ такива опасни усилия. Съгласенъ съмъ съ Жермена, мѣчно ми е да се излагате на опасност зарадъ манията ми на археологъ.

Копачитъ пакъ почнаха да копаятъ. Робертъ копа известно време, но безъ резултатъ.

— Струва ми се, каза лъо Тадикъ, който го замѣсти, че не копаемъ тамъ дето трѣбва; ще продължа изкопа къмъ тая страна, ще бѣде и по-удобно да се работи съ лопатата.

И той започна да копае стената на дупката откъмъ напрѣчния камѣкъ, който раздѣляше вътрешността на долмена на две.

Прѣстѣта отъ тая страна бѣше по-мека и подъ силнитъ удари на бретонца работата напредваше по-бързо.

Не мина много и търнокопѣтъ на лъо Тадикъ издаде асенъ звукъ, вмѣсто глухиятъ, който се чуваше до тогава.

— Сега полека! извика бретонецътъ. Може отдолу да има нѣщо.

Той продължи да копае внимателно; скоро се показа изпъкнала, кафява, изгладена повърхност, запанана въ земята.

— Би рекълъ човѣкъ стомна.

Всички се наведоха надъ трапа, гледайки развълнувано.

— Помжчете се да я извадите безъ да я счупите, каза графътъ.

Бретонецътъ вкара върха на търнокопа колкото можеше на дълбоко задъ предмета, за да си послужи като съ лостъ, но при все че работѣше много внимателно, чу се изпращяване и горната частъ на стомната се вдигна леко, като капакъ. Лъо Тадикъ лесно измъкна остатъка.

— Какво ли има вътре?, каза графътъ. Толкова е тъмно, че нищо не може да се види.

— Да излѣземъ вънъ да разгледаме какво има вътре, предложи Жакъ.

Когато излѣзоха, графъ де Шансо забрави всѣ какво достойнство, застана на четири крака и намѣсти очилата си. — Видѣтъ на този предметъ, каза той, не показва нищо особено. Това е делва за саламура, съ каквато хората си служатъ отъ незапомнени времена.

Като каза това, графътъ повдигна отчупената частъ. Вътре цѣлата празнина бѣше пълна съ кафява, трошлива, прилична на торфъ, материя.

— Какво ли е това? попита Робертъ.

— Това сигурно е платъ, превърнатъ на прахъ отъ времето, отговори Жакъ.

Безъ да го е грижа, че ще си оцапа рѣцетъ, графътъ бръкна въ делвата.

И почти веднага извика отъ радостъ.

— Ето това, което търсимъ, извика той, и извади отъ праха единъ продълговатъ предметъ, който изглеждаше доста тежъкъ.

— Колета е добре опакованъ, забеляза лъо Тадикъ.

И наистина, виждаше се само нъкакъвъ пакетъ, увитъ въ пергаментовъ листъ, пожълтѣлъ, но непожжнатъ. Тая обвивка бѣше прегъната отъ дветъ страни и запечатана съ печати. Единиятъ отъ тѣхъ бѣше счупенъ, но другиятъ бѣше запазенъ.

— Печатътъ на Тамплиеритъ, извика грѣфътъ, вижте, Бордие, вижъ, Жермена.

— Наистина, той е, отговори Жакъ, живо заинтересуванъ.

— Би рекълъ човѣкъ, кутия за бонбони, забеляза Жермена.

— Да се надѣваме, че тя съдържа друго нѣщо, отговори графътъ и съ голѣми предпознания, за да не повреди печата, той сполучи да полуотвори пергаментовия листъ отъ онази страна, дето печата бѣше счупенъ.

Тогава можа да пхне ржката си въ обвивката и извади едно правоъгълно сандѣче, увито въ розовъ, избѣлелъ коприненъ платъ.

— Ето! каза графътъ. Ето сандѣчето на братъ Еймаръ.

Всички гледаха безмълвни; чувствата имъ се мѣняваха толкова бързо, че тѣ не можеха да ги изразятъ.

— Я да видимъ, продължи графътъ, тоя коприненъ платъ като че ли е залѣпенъ за сандѣчето. Не ми се ще да го разкъсамъ, а пакъ трѣбва да видимъ какво има вътре.

— Ще ми позволите ли? предложи Жакъ.

Съ върха на ножчето си, младежътъ успѣ да открие мѣстото на ключалката и резетата. Сандѣчето бѣше желѣзно и заключено.

— Резетата сж съвсемъ рждясали, каза той. Да счупимъ ли ключалката, какъ мислите, господине?

— Би било жалко, отговори графътъ, но, ако не може иначе...

— О, колко е сложна ключалката, забеляза Жермена, нъма да може лесно да се намѣри ключъ за нея.

— Ключъ ли? извика Жакъ, сѣкашъ поразенъ отъ ненадйна мисль. Вие ми напомняте една случка, която бѣхъ забравилъ.

И Жакъ имъ разказа какъ бѣше намѣрилъ единъ съ необикновена форма, на отиване въ Гериниерата.

— Този ключъ сигурно е още въ ателието ми. Дали не е отъ сандѣчето?

— Това не е много вѣроятно, забеляза графътъ.

— Но когато се връщахъ отъ васъ, отговори Жакъ, срещнахъ Просперъ Пале, който търсѣше нѣщо въ тревата, почти на сѣщото мѣсто дето бѣхъ намѣрилъ ключа. Тогава не отдадохъ значение на това, но сега, като размисля...

— Искате да кажете, че Полъ Мерси и съучастника му сж притежавали ключа и по нъкакъвъ начинъ сж го загубили въ момента на тръгването на бившия ми секретаръ?

— Защо не?

— Ще видимъ. Въ всѣки случай може да опитаме вашия ключъ. И безъ това не сме много добре, за да продължаваме пздирванията си, та най-простото е да се върнемъ въ Гериниерата.

Опаковаха грижливо въ донесения отъ предпознания сандѣкъ делвата и съдържанието й, прибраха сѣчивата си и потеглиха за замъка.

На минаване спрѣха въ Вале Кокетъ, у Жакъ.

Когато влѣзоха въ ателието му, което се намираще въ една стая издѣлбана въ скалата, Жермена извика:

— Господи, та това е сѣщинско пещерно жилище! О, каква бъркотия!

— Кѣде ли съмъ оставилъ ключа? каза Жакъ. Спомнямъ си, че го захвърлихъ безъ да мисля за него, защото бѣхъ загриженъ отъ изгубването на документа.

Той разбърка единъ купъ кутии, инструменти и разни други нѣща, но напраздно.

— Само това не стигаше — да съмъ го изгубилъ! Но кой ще го вземе отъ тукъ?

— Да не би да е този? каза лъо Тадикъ, като се наведе и взе единъ ключъ отъ единъ купъ желѣзни стѣрготини.

— Да той е! Ахъ колко съмъ доволенъ!

— Сѣщиятъ е като онзи, издѣлбанъ въ долмена, забелѣза Жермена. Сигурно е ключа на сандѣчето.

— Много бързашъ. Върно е, че сходството е чудно. Най-носле, нищо не ни пречи да опитаме, каза графътъ.

— Веднага ще направимъ това, извика Жермена, хайде на път!

ГЛАВА XI

Следъ нѣколко минути тѣ бѣха въ библиотеката на графа. Отначало ключътъ не влизаше въ ключалката, но следъ като ги почиства съ бензинъ и петролъ, ключътъ влѣзе и се завъртѣ, обаче сандѣчето не се отвори.

— Сигурно копринениятъ платъ съ който е обвитъ сандѣчето, пречи. Разрѣжете го около капака, каза графътъ.

Щомъ разрѣзаха плага, сандѣчето безъ мѣжа се отвори. Но за голѣмо очудване на всичкитъ, то съдържа само нѣщо като голѣмо кълбо отъ бѣлезникава ивица, вързано съ едно ширитче.

Лицата на всичкитъ присѣтстващи се удължиха, тѣ бѣха разочаровани.

Жакъ взе кълбото и разгледа края на една отъ ивицитъ, който висѣше.

Това е пергаментъ, каза той.

— На него има нѣщо написано, забеляза Жермена, но защо е разрѣзанъ на ивици? Ще трѣбва да се сглобява.

— Ето ви занимание за дългитъ зимни вечери, каза Робертъ.

Жакъ мислѣше. Той развърза ширитѣто. Кълбото се разви. То се състоеше отъ нѣколко метра пергаментова ивица, широка около единъ сантиметръ.

— Чудно нѣщо, каза г. де Шансо, различаватъ се букви, но тѣ сж написани една подъ друга. Рѣдко има две или три букви на редъ. Да се опитаме да ги четемъ отвѣсно. Не, нъма никакъвъ смисълъ. Право да ся кажа, нищо не разбирамъ.

— Та това е „считала“, извика Жермена, поразена отъ внезапно вдъхновние.

— Колко съмъ глупавъ, че не се сѣтихъ по-рано, извика на свой редъ и Жакъ Бордие.

— Какво е това? попита Робертъ.

— Това е начинъ за тайна кореспонденция, съ който си служели спартанцитъ въ древността. Около дървенъ цилиндъръ се навива тѣсна ивица пергаментъ, като тази. После се пише отгоре надолу и когато пергаментътъ се развие, виждатъ се само разпрѣснати букви, съвсемъ нечетливи, като тия, които виждаме сега предъ насъ, обясни Жермена.

— Я вижъ колко хитро, каза лъо Тадикъ, смаянъ.

— Това, което ни разказахте, се отнася до изпращача, каза Робертъ, а получателя какъ ще прочете написаното?

— И това не е мѣчно. Разбира се, и той има цилиндъръ съ сѣщия диаметръ и дължина. Той навива ивицата, текста се нарежда и той го чете безъ мѣжа.

— Ами ние какъ ще го прочетемъ?

— Азъ ще ви кажа какъ, се намѣси Жакъ Бордие. Видѣхте, че въ ателието си имамъ стругъ. Ще направя една цилиндрична прѣчка — дайте ми пергаментъ — ще се помжча да налучкамъ точния диаметръ.

— На другия денъ къмъ два часа единъ малъкъ автомобилъ спрѣ предъ къщата на Жакъ. Жермена идѣше да види какво е направилъ Жакъ.

— Уви! госпожице, не мога да се похваля, че съмъ успѣлъ. Ето цилиндритъ които направихъ, но нито на единъ отъ тѣхъ пергаментъ не прилѣга както трѣбва. Получаватъ се редове, но не излизатъ смислени думи. Ето, вижте сама.

Рсе susuluoc suruaseht onq ni. Наистина, това нъма никакъвъ смисълъ. Азъ мисля, че вие сте намѣрили цилиндъръ съ потрѣбния диаметръ, но текста е написанъ на условенъ языкъ.

— О, ако това е криптография, ще се справимъ съ нея.

— Отлично. Сега ще ви задигна и ще ви заведа въ Гериниерата.

Вечеръта вснѣкитъ гости на замъка, следъ като преписаха текста отъ пергаментъ, се заеха да го дешифриратъ.

— Има много системи на криптография, каза графътъ. Може, напирѣтъ, да се отиде назадъ съ една буква — В да стане А, С да стане В, Д да стане С и тѣй нататѣкъ.

— Всичко това е много забъркано, каза Робертъ. Скоро нъма да свършимъ.

(Следва)